

РЕШЕНИЕ

№ 1687

гр. София, 01.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-В СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Елена Иванова

Членове: Златка Чолева
Розалина Г. Ботева

при участието на секретаря Цветослава В. Гулийкова
като разгледа докладваното от Розалина Г. Ботева Въззивно гражданско дело
№ 20211100509541 по описа за 2021 година

С решение № 136034/ 30.06.2020г., постановено по гр.д. № 63883/ 2020г. на Софийския районен съд, 59 състав, Министерството на вътрешните работи е осъдено да плати на СЛ. Д. З. сумата 356 лева, представляваща дължима сума за положен нощен труд по чл. 67, ал. 7, т. 1 от ЗДС и чл. 20 от НЗСДА, сумата 95, 13 лева, представляваща законната лихва по чл. 86 ЗЗД във вр. с чл. 67, ал. 7, т. 1 от ЗДС и чл. 20 от НЗСДА за положен нощен труд, сумата 1327,70 лева, представляваща дължима сума за труд, положен по време на официални празници по чл. 67, ал. 7, т. 3 от ЗДС и чл. 67, ал. 7, т. 2 /отм./ от ЗДС и чл. 22 от НЗСДА и чл. 19а от Наредбата за служебното положение на държавните служители, сумата в размер на 108, 07 лева, представляваща законната лихва по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД във вр. с чл. 67, ал. 7, т. 3 от ЗДС и чл. 67, ал. 7, т. 2 /отм./ от ЗДС и чл. 22 от НЗСДА и чл. 19а /отм./ от Наредбата за служебното положение на държавните служители, сумата 2 191, 56 лева, представляваща дължима сума за положен извънреден труд, по чл. 211, ал. 5 от ЗМВР, чл. 67, ал. 7, т. 2 от ЗДС и чл. 67, ал. 7, т. 3 от ЗДС /отм./ и чл. 21 от НЗСДА и чл. 19 /отм./ от Наредбата за служебното положение на държавните служители, сумата в размер на 167, 67 лева, представляваща законна лихва за дължима сума за положен извънреден труд, по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД във вр. с чл. 211, ал. 5 от ЗМВР, чл. 67, ал. 7, т. 2 от ЗДС и чл. 67, ал. 7, т. 3 от ЗДС /отм./ и чл. 21 от НЗСДА и чл. 19 /отм./ от Наредбата за служебното положение на държавните

служители, сумата 248 лева, представляваща дължима сума за храна и ободряващи напитка, по чл. 204, ал. 1 от ЗМВР /отм./, сумата 65, 05 лева, представляваща дължима сума за законна лихва за дължима сума за храна и ободряващи напитка, по чл. 86, алр. 1 от ЗЗД във вр. с чл. 204, ал. 1 от ЗМВР /отм./.

Против така постановеното решение е постъпила въззивна жалба от Министерството на вътрешните работи.

С определение № 2775/ 29.03.2022г. въззивният съд е дал указания на ищцата да изправи нередовностите на исковата молба, касаещи обстоятелствата, на които основава исковите си. Същото е връчено на ищцата на 06.04.2022г. В определение срок указанията не са изпълнение. На 04.05.2022г. е постъпила молба, изпратена по пощата на 03.05.2022г., във връзка с дадените от съда указания.

В конкретния случай молбата за изпълнение на указанията за отстраняване на нередовностите на исковата молба е подадена след изтичане на дадения от съда срок за отстраняване на констатираните нередовности по смисъла на чл. 129, ал. 2 ГПК, и по аргумент от чл. 64, ал. 1 ГПК не следва да се зачита. Хипотеза на извършено процесуално действие от ищеца преди изтичане на определения от съда срок за отстраняване на констатирани нередовности на исковата молба не е била осъществена по конкретния правен спор.

Въпросът за отстраняването на нередовности на исковата молба след изтичане на указания срок, но преди да се е произнесъл съдът по смисъла на чл. 129, ал. 3 ГПК е намерил разрешение в практиката на ВКС, съгласно което основанията за връщане на исковата молба настъпва с изтичане на срока за отстраняване на нередовностите, поради което по-късното изпълнение на указанията (или частичното им изпълнение, какъвто е настоящият случай), не санират процесуалното бездействие на страната. В горния смисъл е решение № 674/2010 от 14.02.2011 г. по гр. дело № 1814/2009 г. на ВКС, I г. о., определение № 349 от 5.10.2017 г. на ВКС по ч. гр. д. № 2856/2017 г., III г. о., ГК.

Непротиворечива е практиката на ВКС по прилагането на чл. 64, ал. 1 ГПК, съгласно която процесуални действия, извършени след изтичането на определения от съда срокове не се вземат предвид като непораждащи правни последици. В този смисъл са постановените от ВКС по реда на чл. 290 ГПК решение № 246 от 23.10.2013 г. по гр. дело № 3418/2013 г. на I г. о., решение № 216/2014 от 19.01.2015 г. по гр. дело № 2008/2014 г. на I г. о., решение № 382 от 06.01.2015 г. по гр. дело № 1558/2014 г. на IV г. о. и др.

Предвид обстоятелството, че срокът е изтекъл, извършените след изтичането му действия не следва да бъдат зачитани.

Съгласно постановките на Тълкувателно решение № 1/ 17.07.2000г. по гр. дело № 1/ 2000г. на ОСГК на ВКС, т. 4, когато за пръв път се констатира нередовности на исковата молба пред въззивния съд, той я оставя без движение с

указания на ищеца да ги отстрани. При неотстраняването им обжалваното първоинстанционно решение следва да се обезсили като постановено по ненадлежно предявен иск и производството по делото да се прекрати. В посочената хипотеза на нередовност на исковата молба постановките на ТР № 1/2001 г. от 17.07.2001 г. по гр. д. № 1/2001 г. на ОСГК на ВКС продължават да са актуални и при действащия ГПК- в т.см. Тълкувателно решени № 1/ 09.12.2013г. по т.д. № 1/2013г. на ОСГТ на ВКС.

С оглед горните обстоятелства настоящият съдебен състав намира, че исковата молба следва да бъде върната като нередовна, първоинстанционното решение, постановено по нея да бъде обезсилено като недопустимо- постановено по нередовна искова молба, а производството по делото- да бъде прекратено в същата част.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ВРЪЩА като нередовна искова молба на СЛ. Д. З., с ЕГН *****, по която е образувано гр. дело № 63883/ 2014г.

ОБЕЗСИЛВА решение № 136034/ 30.06.2020г., постановено по гр.д. № 63883/ 2020г. на Софийския районен съд, 59 състав, като недопустимо.

ПРЕКРАТЯВА производството по делото.

Решението в частта на връщането и прекратяването, имащо характер на определение, подлежи на обжалване с частна жалба пред Софийски апелативен съд в едноседмичен срок от съобщаването му на СЛ. Д. З..

ОСОБЕНО МНЕНИЕ

по гр.д.№ 9 541/2021 г. по описа на СГС, ГО, IV-В състав по о бжалваемостта:

Съгласно задължителните разяснения, дадени в т.8 от Тълкувателно решение № 1/09.12.2013 г. по тълк.дело № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС въззивното решение, с което решението на първоинстанционния съд е обезсилено и делото е прекратено, ако цената на иска е под 5 000,00 лева по граждански дела, респ. под 20 000,00 лева по търговски дела, не подлежи на касационно обжалване поради ограничението на чл.280, ал.3 ГПК, предишна ал.2 - до изм. с ДВ бр.86/2017 г. В конкретния случай спорът е граждански с цената на исковете в значително по-нисък размер от посочения в цитираната правна норма.

Както е прието в мотивите на т.8 от визираното тълкувателно решение в разглежданата хипотеза въззивното решение се състои от взаимно обусловени и свързани части, които са следствие от действията на въззивната инстанция по основателността на въззивната жалба, поради което разпоредбата на чл.274, ал.2 във връзка с ал.1, т.1 ГПК не намира

приложение, а проверката по правилността на становището на въззивната инстанция относно допустимостта на първоинстанционното решение следва да се извърши в касационното производство по обжалване на въззивното решение по реда на чл.280 и следващите от ГПК при ограничението, предвидено относно цената на иска.

Само за пълнота на изложението следва да се посочи и че по силата на нормата на чл.274, ал.4 ГПК не подлежат на обжалване определенията по дела, решенията по които не подлежат на касационно обжалване.

СЪДИЯ:

/Е.Иванова/

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____